



BOG

JEG BRUGER MIN KROP SOM ET MØBEL (/BOEGER/JEG-BRUGER-MIN-KROP-SOM-ET-MOBEL-EPISK-REALISME-I-TRE-BIND-DIGTROMAN)

Af

Veronika Katinka Martzen

(/forfattere/veronika-katinka-martzen)

(2019)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?](https://bibliotek.dk/da/search/work/)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/jeg-bruger-min-krop-som-et-mobel-episk-realisme-i-tre-bind-digtroman) for at oprette konto

Facebook

Tweet (<https://twitter.com/intent/tweet?>

(<http://www.facebook.com/share.php?>

url=<https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-bruger-min-krop-som-et-mobel-episk-realisme-i-tre-bind-digtroman>

u=<https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-bruger-min-krop-som-et-mobel-episk-realisme-i-tre-bind-digtroman>

&status=Jeg bruger min krop som et møbel

En satirisk digtroman, som balancerer mellem ungdommelig ironi og nye følelser. Kan en bog både være kliché og rørende? Her virker det realistisk i tre bind. Digtroman & digtroman

certificeret bruger min krop som et møbel)

+<https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-bruger-min-krop-som-et-mobel-episk-realisme-i-tre-bind-digtroman>



TAGS:

FØLELSER (/TAXONOMY/TERM/3597)

HUMOR (/TAXONOMY/TERM/4563)

IDENTITET (/TAXONOMY/TERM/4706)

KVINDEROLLEN (/TAXONOMY/TERM/11986)

PSYKISKE PROBLEMER (/TAXONOMY/TERM/8641)

SAMFUNDSKRITIK (/TAXONOMY/TERM/9164)

SAMFUNDSSATIRE (/TAXONOMY/TERM/13780)

STORBYEN (/TAXONOMY/TERM/13872)

UNGE KVINDER (/TAXONOMY/TERM/11011)

ANMELDELSE



22 mar.19



(/users/cecilia-dybris-marini)

Af Cecilia Dybris Marini (/users/cecilia-dybris-marini)

Skribent

En satirisk digtroman, som balancerer mellem ungdommelig ironi og ægte følelser. Kan en bog både være kliché og rørende? Her virker det forceret.

Veronika Katinka er en opdigtet poet, der med sin egen stemme skriver om Anna Juuls liv. Anna Juul er kvinden bag, og hun har noget at sige, men helst gennem pseudonym. Både digteren, bogen og læseoplevelsen er altså en konstant vekslen mellem det sande og det falske.

Tekstens genrer og former veksler mellem digte, breve, taler, sangtekster, tweets og manuskript. På trods af alsidigheden, er der en udviklende personlig historie, som handler om psykisk sygdom, identitet og kærlighed. Bogen har nogle klare kvaliteter, eksempelvis når Veronika



indrømmer at være sårbar, følsom og rent faktisk interesseret i, hvad der sker i hendes hoved, i stedet for at spille hård, tale om at kneppe, være ligeglad med alle andre og forgude sig selv.

Først troede jeg, at jeg ville give op på bogen, men måske netop derfor kæmpede jeg mig videre, og ca. 1/3 del inde i teksten, tager den fart. Det er som om de indledende øvelser i bogen er et psykisk røgslør, som er lagt over forfatterens personlighed eller accept af sig selv.

Der er desværre mange steder i digtromanen, hvor jeg ikke ved, om det skal være sjovt eller sørgeligt, og her synes jeg ikke ironien er til nogen hjælp - derimod bliver den brugt til at holde situationerne ud i strakt arm, så det aldrig bliver vedkommende for læseren.

Veronika Katinka er som person komplet blottet for selvironi, hvilket er et bevidst valgt fra Anna Juuls side, men for mig som læser bliver mere sørgeligt end samfundsspiddende. På den måde skriver Veronika Katinka sig selv til at være dårligere litterært begavet end hun er. Det virker forceret, når hun bruger et barnligt sprog, når hun er for navleskuende eller når ironien bliver en parodi på ironi. Det er så tydeligt i de tekster, der virker, at hun jo godt kan skrive både poetisk, vedkommende og rammende. Hvis det var mig, havde jeg nok sorteret al tøj-høj-humoren og distancen fra.

Mine yndlingspassager handler om den psykiske sygdom (vi kan vælge at kalde den Preben... nej, virkelig – det har hun valgt at gøre, som en *hommage* til Mads og Monopolet), for jeg vil gerne forstå hvad der dog går denne unge kvinde på! Det vil hun virkelig også selv, og



derfor er det overordnede tema i bogen en identitetssøgen, med alt hvad det medfører af først at skulle nedbryde sig selv for derefter at bygge sig op igen.

Det er altid vedkommende med en fortælling om at finde sig selv, for det skal vi alle mindst én gang i livet. De fleste af os kender nok også til at bryde op med det, vi troede var os, samle os selv op og måske gå i stykker igen. De her almengyldige temaer er heldigvis de mest gennemgående i bogen, i både dialogerne, digtene og de imaginære tweets.

Bogen vil have meget forskellig virkning på læserne, og for mig har den også været modsætningsfyldt. Jeg vælger at tage det skrevne ord seriøst, om end digterpersonen bag ikke påkalder sig en ligeså seriøs perception.

BOGDETALJER



Brugernes anmeldelser

0 anmeldelse



Log ind (</user/login?destination=/boeger/jeg-bruger-min-krop-som-et-mobel-episk-realisme->